

ASTUA TA ZAKURRA

(IPUIYA)

Astoa errotara
zijoan nekian,
pişu asko zeraman
bere bizkarrian;
ta echeko zakurra
ark aldamenian
zeraman laguntzeko
berari birian.

Astoak esan ziyon
lagun leyalari:
—Aizak, ni arkitzen nak
biziro egarri,
ea putsu zulorik
ote dan ageri,
egarriya kentzeko
eranaz ugari.

Zakur leyalak ziyon
esan modu onetan:
—Putsu zulo zikiña
baziok or bertan,
bañan ez adiyela
asi zikiñetan,
gaitz enbat sortutzeko
gero estietan.

Pazientziya arzak
guazemak aurrera,
segi zağun suprituz
errota aldera;
ta bidean iturri
onik bada era,
orduan an izango
diagu aukera.

Bañan zetoso charrak
entzun gabe oni
joan ta eragiñ ziyon
zuloko urari,
an etziyon barkatu
zikiñ ta loyari,
jarri zan arterañon
tripaz guri guri.

Gero zijoazela
birian ostera,
iturri garbi on bat
zitzaýoten era;
zakurrak esan ziyon:
—Ara or aukera,
orain deskantsu onez
guazen eratera.

Bañan astozakarra
negarrez asita,
tripako miñarekin
jarri zan etzinta,
estiak eta karga
mugitu eziñta
¡bere buruz batetan
osoro etzita!

.....
.....

¡Zenbat gure artian
dira orlakuak,
zetozo nabarmenak
asto modukuak;
chartzat artu lagunak
on esantakuak
eta gero gelditu
mintsu damutuak!

JOSÉ ARTOLA